

ønskede vedtaget, medmindre vi kunde opnaa en Overenskomst om selve Lovforslaget.

Det ærede Medlem bad mig om en Forklaring paa § 20, 2det Stykke, det Stykke, hvori Mindstelønnen omtales. Jeg kan sige til det ærede Medlem, at jeg ganske maa henholde mig til den Forklaring deraf, som den højtærede Minister har givet i sin Fremsettelsestale (*Martin Olsen*: Ja, den er god). Den er udmærket god, og det er erkendt af det ærede Medlem selv, idet det jo netop var denne Forklaring, vi lagde til Grund for den Redaktion, vi efterhaanden naaede at komme til Enighed om — hvis vi da ellers var kommet til Enighed om Lovforslaget.

Med Hensyn til Tillægshjælp og Dagpengenes Maksimum samt det kommunale Tilskud har det ærede 13de tingvalgte Medlem ogsaa udtalt sig og været inde paa de Forhandlinger, der har været ført herom, dels underhaanden, dels i Udvalget. Det er jo smukke Perspektiver, det ærede 13de tingvalgte Medlem der har oprullet for Folk, som i Morgen læser Referaterne, og jeg tror ikke, det ærede Medlem vil faa megen Tak, heller ikke af sine egne Partifæller, fordi han har været en Hindring for at faa de paagældende Ændringsforslag gennemført. Thi hvad der blev tilbudt fra vor Side saavel angaaende Amdsudvalgene som angaaende Kontrollen, var i Virkeligheden en Opfyldelse af de Krav, som var stillet af dem selv paa et tidligere Tidspunkt. Jeg skal kun minde om, at det stadig væk har været fremholdt for os angaaende Kontrollen, at blot disse Kort ikke vedblivende skulde opbevares hos Arbejdsgiverne, fik vi nok en Ordning, og da vi saa tilbød en saadan Ordning paa dette Punkt, svarede det ærede Medlem: Nej, nu maa alligevel ikke alle faa Kort. Saa brast Forhandlingerne.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Forhandlinger, som har været ført underhaanden. Jeg slutter mig ganske til den højtærede Indenrigsministers Slutningsbemærkninger, og ogsaa mig skulde det glæde, om det socialdemokratiske Parti kunde naa til Erkendelse af, at der herfra er givet gode Tilbud, som sikkert vilde blive til Gavn og Glæde for dem, der skal nyde Understøttelse i Fremtiden, dem, der er saa ulykkelige at skulle søge deres Udkomme paa denne Maade.

Carl F. Madsen: Det forekom mig, at da den højtærede Minister talte i Dag, lød hans Ord dels overlegne, dels formanende, og navnlig til Slut lød de i høj Grad formanende til Socialdemokraterne:

man skulde dog i sidste Øjeblik tage under Overvejelse, om man ikke kunde tage de Goder, som man fra Regeringspartiets Side havde tilbudt. Det forekommer mig, at i denne Forsamling behøver man ikke at føre denne Tale; vi er voksne Mennesker, vi er alle sammen tilstrækkelig gamle, tilstrækkelig store til at vide, hvad vi gør. Naar vi har taget vort Standpunkt, saa har vi taget vort Standpunkt, og saa kunde den højtærede Indenrigsminister gerne have sparet sig denne formanende Tale. Hvad er det nemlig for store Indrømmelser, der er gjort os? Ja, lad mig stille det op paa følgende Maade: Vi ved jo fra adskillige Forhandlinger, at naar man kommer til Forhandling, saa stiller man noget op, og saa skal der være noget at slaa af paa. Og hvad er det saa, der er sket i det andet høje Ting? Der er sket det, at man i meget høj Grad paa mange Punkter har forringet Regeringens Lovforslag. Saa kommer man da her til dette Ting og vil forhandle med os, og saa forhandler man saaledes, at man efterhaanden fra Regeringspartiets Side paa en hel Del Punkter gaar med til at give det samme, som Regeringen har tilbudt i det andet Ting. Saaledes ligger Sagen for mange Punkters Vedkommende, og saa skulde vi, for at faa det, give Afkald paa visse Ting eller imødekomme Regeringen og Regeringspartierne paa mange Punkter, hvor man meget vel ved, at vi ikke kan imødekomme dem!

Maa jeg dernæst gøre en Bemærkning med Hensyn til den Bestemmelse, hvorefter Arbejdsgiverne skulde have Ret til at undersøge Kartotekerne i de forskellige Arbejdsanvisningskontorer og se, om de der kan finde en eller flere Mænd, som de vil have — altsaa dette Posekigeri —, og saa skyde andre Arbejdere ud, som maaske har de samme Kvalifikationer som den paagældende, de tilfældig kender eller af en eller anden Grund synes særlig godt om. Ham piller man ud, han skal have Arbejdet, medens der maaske er andre, som er lige saa godt kvalificerede, som har gaaet længere ledige, men som bliver skubbet til Side. Regelen har hidtil i de mange Aar, vi har haft Arbejdsanvisningen, været den, at hvis der er flere, som er lige kvalificerede til Arbejdet, skal den, som har gaaet længst ledig, have Arbejdet. Og det er en ganske naturlig Ordning, men det er den, man vil bort fra, og det er det, vi ikke kan gaa med til; vi kan ikke ofre vore Kammerater paa den Maade.

Det andet Punkt, hvor vi ikke har kunnet imødekomme Regeringspartierne,